

Arrest

nr. 126 017 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 3 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 24 februari 2012 dient verzoekster een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 april 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 24 mei 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 13 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.04.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 24.02.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 24.02.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 16.04.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 159 van de Grondwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Schending van het aanvoerde middel doordat de bestreden beslissing steunt op een eerdere administratieve beslissing die onwettig is.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op 24 februari 2012 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter §3 –5° Vw. doordat de aangehaalde medische problemen reeds ingeroepen werden in een vorige aanvraag:

“In de beslissing dd. 16.04.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minster de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 (...).”

Artikel 9ter Vw. bepaalt:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(...)”*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”.

Hiermee heeft de wet een onontvankelijkheidsgrond ingeroepen in dien zin dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kan steunen op elementen die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een beslissing naar aanleiding van een vorige aanvraag.

De wetgever had de bedoeling te vermijden dat een vreemdeling, nadat hij een negatieve beslissing heeft ontvangen, een nieuwe aanvraag indient op grond van dezelfde medische elementen die reeds onderzocht waren ter gelgenheid van de vorige aanvraag.

De aanvraag ingediend op 24 mei 2012 steunt zich op een standaard medisch getuigschrift waarin melding wordt gemaakt van “psychische klachten sedert 5 jaar ten gevolge van PTSD.

In de eerste aanvraag ingediend op 24 februari 2012, beschrijft het standaard medisch getuigschrift eveneens het bestaan van psychische problemen naar aanleiding van een PTSD. De bestreden beslissing verwijst dan ook naar haar eerste weigeringsbeslissing van 16 april 2012 waarin de eerste aanvraag onontvankelijk werd verklaard uitsluitend steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 06.04.2012 zeggende:

“De beschreven depressie is niet van aard een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene”.

Deze motivering is onwettig (cf. infra).

De beslissing van 16 april 2012 is weliswaar definitief, doch dit neemt niet weg dat verwerende partij een administratieve beslissing nooit mag steunen op een eerdere beslissing die onwettig is.

De onwettigheid van de eerdere beslissing blijkt uit verschillende uitspraken van uw Raad, beslissingen welke niet onbekend kunnen zijn voor verwerende partij, aangezien zij hierin telkens partij was.

Door het medisch onderzoek terloops de eerste aanvraag procedure te beperken tot een onderzoek naar het (directe) levensbedreigend karakter van de ziekte, en doordat de bestreden beslissing volledig en integraal steunt op dit advies, was deze beslissing onwettig.

Hierbij kan mutadis mutandis verwezen worden naar het arrest van Uw Raad (RvV nr. 92 863, 4 december 2012, zaak met nr. RvV 104 962/II):

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperken interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing”.

Ook in het arrest nr. 99 783 oordeelde Uw Raad dezelfde zin (RvV 26 maart 2013, nr. 99 783) dat het onwettig is het onderzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. te beperken tot een onderzoek naar het levensbedreigend karakter van de ziekte.

Dit wordt ook bevestigd door de Raad van State (RvS 28 november 2013, 225.632, 225.633 en 225.635; RvS 19 juni 2013, 223.961). Deze arresten hebben een erga omnes draagwijdte.

Weliswaar kan de geldigheid van de eerste beslissing niet rechtstreeks meer bestreden worden voor Uw Raad, toch kan uw raad in toepassing van artikel 159 Grondwet nog steeds de (on)wettigheid beoordelen, en dient zij te weigeren om rekening te houden met een administratieve beslissing waarvan zij meent dat deze onwettig is.

Aangezien nog niet eerder op wettige wijze werd geoordeeld/onderzocht of de aangevoerde elementen in aanmerking komen voor medische regularisatie overeenkomstig artikel 9ter Vw., kon de bestreden beslissing niet wettig in toepassing van artikel 9ter §3, 5° Vw. weigeren de aangevoerde elementen te onderzoeken.

De omstandigheid dat verzoekster destijds beroep had aangetekend tegen de eerste negatieve beslissing, en Uw Raad in haar arrest nr. 89 684 van 15 oktober 2012 het beroep heeft verworpen, staat daarvan niet in de weg. Eerst en vooral wordt in de beslissing van 26 september 2012 geen rekening gehouden met dit arrest (dat trouwens ook nog niet werd uitgesproken), zodat dit ook geen rol heeft gespeeld. Daarenboven kon Uw Raad in haar arrest dd. 15.10.2012 enkel uitspraak doen omtrent de aangevoerde middelen, en werd in casu helemaal niet aangenomen/gesteld dat het onderzoek zich kon beperken tot het louter levensbedreigend karakter.

Volledigheidshalve werd in het standaard medisch getuigschrift, gevoegd bij de nieuwe aanvraag van 24 mei 2012, uitdrukkelijk omschreven dat de medische problematiek een ernstige bedreiging inhield van verzoekster fysische en psychische integriteit, zodat minstens moet aangenomen worden dat dit aspect nieuw is, in elk geval nog niet eerder werd beoordeeld (nu men zich eerder beperkte tot het beoordelen van het levensbedreigend karakter).

Het aangevoerde middel is gegrond.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever

heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

Verzoekster baseert haar uiteenzetting op de premisse dat de bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, steunt op de eerdere beslissing waarbij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt evenwel vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hierbij tevens wordt gewezen op het feit dat inzake de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 16 april 2012 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het determinerende motief de vaststelling betreft dat geen nieuwe elementen zijn voorgelegd aan het bestuur en niet het gegeven dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf negatief werd afgesloten.

Verzoekster wijst op het gestelde in het standaard medisch getuigschrift voorgelegd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf die aan de basis ligt van de thans bestreden beslissing dat de medische problematiek een ernstige bedreiging inhield van haar fysische en psychische integriteit. Dit betreft evenwel een standpunt dat de behandelende arts inneemt op basis van de medische elementen van het dossier, doch hieruit blijkt nog niet dat er sprake is van een nieuw element dat nog niet reeds was ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit dit gestelde blijkt geen gewijzigde ziektoestand of graad van ernst van de aandoening en evenmin blijkt een gewijzigde behandeling. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder op onjuiste of op kennelijk onredelijk wijze besloot dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is en geen nieuw element voorligt dat nog niet was ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing.

Verzoeksters kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de door haar opgeworpen exceptie van onwettigheid gegrond op artikel 159 van de Grondwet met betrekking tot deze beslissing, vermag – zelfs indien deze zou worden aangenomen – geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Hierbij kan ook nog worden benadrukt dat verzoekster de mogelijkheid had de beslissing van 16 april 2012 in rechte aan te vechten, hetgeen zij ook heeft gedaan. Bij arrest van 15 oktober 2012 met nummer 89 684 werd het door verzoekster ingestelde beroep tegen voormelde beslissing door de Raad evenwel verworpen. Er blijkt niet dat tegen dit arrest een cassatieberoep werd ingesteld. Het gegeven dat verzoekster thans nieuwe middelen heeft ontdekt tegen voormelde beslissing van 16 april 2012, waarvan bovendien niet blijkt dat zij deze niet reeds eerder kon aanvoeren, verhindert de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State de exceptie van onwettigheid van artikel 159 van de Grondwet enkel kan worden toegepast op reglementaire besluiten en in beginsel niet kan worden ingeroepen ten aanzien van niet rechtstreeks in het geding zijnde individuele administratieve rechtshandelingen die definitief zijn (W. WEYMEERSCH, "Artikel 159 van de Grondwet in de rechtspraak van de Raad van State", in I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, p. 352-359; RvS 14 mei 2008, nr. 182.903; RvS 17 april 2008, nr. 182.121; RvS 16 augustus 2007, nr. 173.992; RvS 13 december 2004, nr. 138.410; RvS 23 februari 2000, nr. 85.557: "*Considérant que l'illégalité d'un acte administratif individuel faisant grief ne peut, lorsqu'est expiré le délai de recours, être invoquée sur la base de l'article 159 de la Constitution, à l'occasion d'un recours en annulation dirigé contre un acte qui a été pris en application ou en conséquence de la première décision*").

Gelet op bovenstaande uiteenzetting kan geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. De opgeworpen exceptie van onwettigheid gegrond op artikel 159 van de Grondwet kan, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen in zake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS